

Sygn. akt III CZ 38/11

POSTANOWIENIE

Dnia 8 września 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący)

SSN Jan Górowski

SSN Bogumiła Ustjanicz (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa M. R. i W. S.

przeciwko Województwu X.- Zarządowi Dróg Wojewódzkich

w K. i Gminie B.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 8 września 2011 r.,

zażalenia powodów na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 22 grudnia 2010 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną powodów M, R, i W, S, od wyroku tego Sądu z dnia 29 czerwca 2010 r. Mimo upływu tygodniowego terminu od doręczenia pełnomocnikowi powodów w dniu 7 grudnia 2010 r., postanowienia z dnia 29 listopada 2010 r., uwzględniającego częściowo ich wnioski o zwolnienie od opłaty od skargi kasacyjnej, wymagana opłata nie została zapłacona. Obowiązek wniesienia opłaty bez wezwania przewidziany został w art. 112 ust. 3 u.k.s.c.

Powodowie w zażaleniu domagali się uchylenia postanowienia, zarzucając, że skarga kasacyjna nie jest dotknięta brakami, skoro zgodnie z wezwaniem Sądu złożony został w zakreślonym terminie jeden jej odpis. Zaprzeczyli doręczeniu postanowienia, podnosząc, że w dniu 7 grudnia 2010 r. ich pełnomocnik otrzymał jedynie wezwanie do złożenia jednego egzemplarza skargi kasacyjnej, zaś o częściowym zwolnieniu od opłaty dowiedział się z treści skarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zmiana art. 112 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 90, poz. 594, dalej – u.k.s.c.), wprowadzona ustawą z dnia 17 grudnia 2009 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw Dz. U. z 2010 r. Nr 7 poz. 45) weszła w życie z dniem 19 kwietnia 2010 r. i ma zastosowanie w rozpoznawanej sprawie. Wprowadziła ona obowiązek wnoszenia opłat sądowych przez reprezentujących uczestników postępowania adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego bez wezwania przez sąd, jeśli powinność dokonania tego obowiązku powstała po rozpoznaniu wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych. W takim wypadku tygodniowy termin do dopełnienia tej czynności biegnie od doręczenia wymienionemu pełnomocnikowi prawomocnego postanowienia w przedmiocie oddalenia w całości lub w części wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych. Wbrew zarzutowi skarżących, znajdujący się w aktach sprawy dowód doręczenia (k. 875), wskazuje, że adwokat Z, C, otrzymał zarówno wezwanie do złożenia

brakującego odpisu skargi kasacyjnej, jak i postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 29 listopada 2010 r. Potwierdzenie przyjęcia przesyłki, zawierającej wymienione dokumenty stanowi domniemanie, że adresat je otrzymał. Nie może być ono obalone zaprzeczeniem adresata, podniesionym po otrzymaniu postanowienia o odrzuceniu wniesionego pisma, z uwagi na nieopłacenie go. Podjęcie tego postanowienia było następstwem określenia skutków zaniechania wykonania wymaganego obowiązku, mimo istnienia dowodu doręczenia opisanej treści. Nie ma zatem podstaw do przyjęcia, że było ono błędne. Zakres kognicji sądu w odniesieniu do badania skuteczności wniesienia pisma obejmuje sprawdzenie, czy jego braki zostały usunięte, zaś zażalenie może być oparte na zarzucie popełnienia błędu w ramach tej oceny. Za popełnieniem tego błędu nie przemawia zaprzeczenie istnienia przesłanek, na których oparte zostało domniemanie doręczenia wymienionego orzeczenia. Dowodzenie, że do ich zaistnienia nie doszło nie jest objęte postępowaniem zażaleniowym.

Z powyższych względów pozbawione uzasadnionych podstaw zażalenie podlegało oddaleniu w oparciu o art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.